

Novella

A táj fölött már elvonult a délutáni zápor és köröskörül párázott az erdő amikor Teurala földjén lábrakelt a hír és alattomosan kunyhóról kunyhóra osont:

Meghalt Ubanghi, az énekes.

Már harmadik napja senkitől sem koldult pálmabort és a fiatal asszonyokat és lányokat sem háborgatta a faluban.

Teruala fiai és lányai egy pillanatra meghökkentek. Az anyák magukhoz vonták kicsinyeiket mert úgy rémlett nekik, hogy a kunyhók sötét sarkaiból eddig nem látott rémek másznak elő, amelyek ellen nincs többé védelem. Kinn a liános nagy fák alatt a vadászó harcos kezében megremegett az íj és csukladozva dudolta az erdő szelleméit megengesztelő dalocskát amelyet Ubanghi-tól tanult.

Mire besötétedett a tam-tamok hiénahangú kopogása vitte szét a hírt a nagy erdő fölött és Teruala falvaiban ezen az estén hiába lobogott a tűz, az emberek fázósan összehúzódtak vackaikon és szemük álmatlanul a sötétségbe meredt:

— Ubanghi többé nem énekel.

* * *

Khu-vala a törzs varázslója kunyhójában ült, körülötte néhány harcos és a kunyhó közepén hamvadozó parazsat bámulták. Khu-vala egy bőrzacskóból valami füvet vett elő és a parázsra szórta. Hirtelen sűrű maró füst emelkedett a magasba és az emberek a földre borultak. Khu-vala beszélni kezdett:

— Látom Ubanghit — mondta — Ubanghi messze jár!... Ubanghi a nagy szellemmel barátkozik... Ubanghi nagy varázsló volt...

Az egyik harcos közbe akart szólni. Meg akarta kérdezni Khu-valát hogy miért nevezte Ubanghit a rossz szellemek barátjának amikor az két holdtöltével ezelőtt a nagy tűz körül arról énekelt, hogy a pálmabortól vidám lesz az ember és elfelejti a szellemeket.

Mondom a harcos már szólni akart, de eszébe jutott Ubanghi tányája az erdőben, a liánok között, ahova holdtölte után kiüzték, amikor a harcosok fejéből kiszállt a löre gőze és eszébe jutott a nyomorék, csúfondáros Ukele, Ubanghi barátja aki megkérdezte egyszer Khu-valától a varázslótól, hogy hány kecskéje lenne, ha a törzs minden tagjából kiüzhetné a rossz szellemeket és aki most büntetésből ott a liánok között egyedül maradt.

Amikor mindezt meggondolta a harcos, bármennyire is csiklandozta a mondanivaló, inkább hallgatott.

Khu-vala pedig aki bölcs volt és öreg és már régen fájt a foga Ubanghira, zavartalanul tovább beszélt:

— Ubanghit látom! A fehér ember falujából jön!... Ellopta a fehér varázsló titkát. Meg tudja fogni a gyorsan repülő szót és kecskébőrre festett kalitkába zárja...

A körben fekvőkön végig futott a remegés és Khu-vala elégedetten folytatta.

— Ubanghit látom! A festett kalitkákba zárta a legszörnyűbb varázslatokat! Hozzátok el nekem a festett kalitkákat és kiüzöm a betegségeket, a rossz szellemeket Teruala földjéről...

A jelenlevők nyöszörögtek. A kíváncsi harcos meg akarta kérdezni Khu-valát, hogy az új varázseszközzel mennyiért úzi ki fogából a fájást, de Khu-vala rájuk mordult:

— Menjettek!

És a harcos hirtelen meggyógyult, mert eszébe jutott a Dzsungel rémes éjszakája.

* * *

Ba-hu a nagy törzsfőnök mogorván ült kunyhójában és legfiatalabb asszonyának hizelgése sem tudta kedvre deríteni.

Ő is hallotta Ubanghi halálának hírért és az sem kerülte el figyelmét, hogy a varázsló néhány harcost kunyhójába hívott.

Ba-hu is bölcs ember volt, mint a varázslók és törzsfőnökök általában. Tudta, hogy Ubanghit szerették a törzsben, de azt is tudta, hogy Khu-vala mekkora csirkefogó és semmi kedve sem volt ahhoz, hogy ezt a zsírosnak ígérkező esetet átengedje neki.

Ba-hu dühös volt. Számolgatta mennyi húst, mennyi pálmabort adott az örökké kunyoráló Ubanghi-nak és úgy vélte, hogy kizárólagos joga van rá. Lábai előtt — uruk dühét látva — három legbátrabb harcosa remegett mint a nyárfalevél.

— Nem megmondtam én nektek, kutyák, hogy Ubanghi-ban a nagy szellem lakik? — dörrent rájuk Ba-hu és a dárdája után kapott.

— De megmondtad bölcs Ba-hu, — nyögték a harcosok.

— És ti mégsem akartátok megenni holdtöltekot, hanem inkább a fecsegését hallgattátok!

— Bűnösök vagyunk, uram — mondták a harcosok és a földre vetették magukat.

— Nem elég, hogy hétszer megdézsmálta a pálmaboromat és megkergette a legszebb feleségemet, még azt is megengedték neki, hogy itt az orrunk előtt nyugodtan meghaljon — örvöngött Ba-hu. — Takarodjatok! Azonnal takarodjatok és hozzátok el nekem azt ami belőle megmaradt! Szítsátok fel a tüzet! Doboljátok össze a falut! Ma este lakomázunk!

Ubanghi testéből a nagy szellem száll majd Terualára!

* * *

Ukele, a nyomorék csúfondáros, a tűz mellett ült egy tisztáson ahol egyetlen barátját utolsó kívánsága szerint eltemette és lassan tempósan ákombákomokkal telefirkált kecskebőröket dobált a tűzbe.

Az este hallotta a tam-tamok hangját és most hallotta Khu-vala és Ba-hu küldötteinek csörtetését, akik félelmükben hangosan énekeltek Ubanghi énekeit. Ukele tudta miért jönnek és mosolygott.

Körülötte a sötétből villódzó zöldes szemek figyelték minden mozdulatát és az egyik szempár tulajdonosa, egy jól megtermett hiéna, amikor már nem birt éhségével kilépett a rőt fénybe és kaparni kezdte a hullárol a földet. Ukele felmordult:

— Már te is sietsz? Te piszok! . . .

Ezzel kivett a tűzből egy üszkös parázsló gallyat és az állathoz vágta. A hiéna felüvöltött és elugrott a sötétbe.

Ukele egy ideig utána nézett. Hallgatta a sűrűből feltörő morgásokat és kurrogásokat és örült annak hogy van tűz amelytől félnek a fényes szemek tulajdonosai.

Azután egyre közelebből hallatszott Ba-hu és Khu-vala harcosainak csörtetése és féleleműző éneke. Ukele tűzbe vetette az utolsó kecskebőrt, megvárta amíg elhamvad, sóhajtott egyet és nyomorék lábával szétrugta a védelmező kis tüzet.